



DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Fiii rătăciți.

Și plecăm și noi de acasă, după senzații noi, după imaginile înșelătoare ale unei fantaziei înfierbântate, după plăcerile lumii, ale trupului și ale aurului și depărtarea barbară între Tatăl nostru și noi tot crește — crește, și în fine ne aflăm singuri, între străini, frații fiului rătăcit, tot rătăciți ca el . . .

Și ne risipim și noi toate bunurile. Sănătatea noastră, credința tinerească, voința de a birui soarta, averea noastră moștenită, moștenirile noastre scumpe sufletești toate cad jertfă dorinței noastre nemărginite de a trăi, de a trăi sorbind din cupa vieții și ultimele picături a supremei desfătări, tocmai ca fiul cel rătăcit.

Și timpul, scumpul timp îl pierdem, îl risipim. Căci zilele trec și peste noi, cum au trecut peste fratele nostru, fiul cel rătăcit. Și aceste zile trecute nu ne dau fructe, ci numai peri cărunți și desnădejde; căci cupa plăcerilor când ne atingem de ea

se schimbă în aceea a suferințelor, cum s'a schimbat și pentru fiul rătăcit.

Și mare foamete domnește și acum în țara aceasta a lumii și noi suntem fericiți dacă aflăm o turmă de porci să-o păzim; dar stăpânul nu s'a făcut mai milos nici azi și nu ne lasă să ne săturăm măcar din mâncarea porcilor. Suntem frații fiului rătăcit, tot flămânzi ca el . . .

Și argații Tatălui nostru și azi se satură de pâine, iar noi murim de foame. Și fratele nostru rătăcit a știut aceasta și s'a cugetat: Sculamă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu, și-i voiu zice: „Tată, greșit-am la cer și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi!“

Și așa a și făcut. S'a întors acasă și a spus tatălui: „Tată greșit-am la cer și înaintea ta și de-acum nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău.“

Și tatăl l-a întrerupt chemând servitorii lui să-l îmbrace în vestmintele cele mai pompoase, să-l împodobească

cu inel de aur și porunci ca să taie vițelul cel mai gras și să fie veselie în toată casa, căci fiul „mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat.“

Nici noi să nu ne frământăm zădarnic în străinătatea înfometată. Să nu ne chinuim muritori de foame în societatea porcilor, când doar știm, că Tatăl nostru e nespus de bun. Să ne grăbim acasă, la El. Și să cădem în genunchi înaintea Lui: „Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta.“ Și El ne va uita toate rătăcirile noastre, și ne va ridica, ne va săruta și ne va îmbrăca. Și sărutul lui e neimaginat de dulce! El ne va apăra și contra fraților noștri mai mari, rămași în belșug acasă, căci noi morți am fost și am înviat, pierduți am fost și ne-am aflat.

Și ne vom putea sătura . . .

Dar să ne grăbim, frați rătăciți ai fiului rătăcit . . .

Dr. Irina Berinde.



Veselia sfântului Francisc

Odată a fost să-l părăsească și pe Francisc veselia. În urma unei boale grele de ochi, era să rămână orb; afară de aceea, ta îl chinuia o durere de stomac și de ficat, iar în camera unde zăcea, îl necăjau șoarecii cari nu-i lăsau nici ziua nici noaptea liniștită. Atunci a fost aproape ca să-și piardă curajul și s'a rugat noaptea pentru darul ca să-și poată suporta slăbiciunea cu paciință. Idată a auzit în sufletul său un glas mângâietor: „Bucură-te, Frate, și fii vesel în slăbiciunea și necazul tău și în celelalte te resemnează astfel cașicum ai fi încă de-acum în împărăția mea.” A doua zi sufletul său a luat cel mai înalt avânt al său, avântul spre soare și a plămuit imnul bucuriei întru Dumnezeu, în care face ca toate bucuriile naturale și toate bucuriile din natură — și cine a avut un simț mai bun pentru aceste, decât Francisc căruia munții, pădurile, soarele, stelele, păsările și lupii îi erau frați și surori cu cari ținea legături personale — și toate bucuriile supranaturale ale sufletului care crede și-l iubește pe Dumnezeu, să se reverse peste olaltă și le trimite către ceruri, ca un cristalin isvor sărișor în oceanul gloriei divine și al fericirii eterne.

Acest imn către soare a trebuit să-l cânte prin tot locul frații, ca niște lăutari ai lui Dumnezeu și să capete plată dela ascultători; plata a trebuit să fie aceea ca ei să se pocă-

iască și să devină creștini buni.

Acest imn, i-a înfrumșețat capătul vieții și melodiile lui le-a întrețesut în suferințele chinuitoare ale sfârșitului. Când medicul i-a anunțat apropierea sfârșitului a spus: „Fii dară binevenită soră, Moarte,” și imnului i-a adăugat cea din urmă strofă.

Odată ar fi dorit foarte mult să audă o cântare sfântă acompaniată de chitară; când însă fratele n'a prea vrut să i-o facă, pentruca să nu fie rău înțeles, bolnavul a renunțat momentan la aceasta. În noaptea următoare însă a auzit o minunată muzică îngerească, care l-a înviorat foarte mult. Un inger cu vioară și arcuș în mână i-a vorbit: „Acuma vreau să-ți cânt, așa cum noi cântăm în cer înaintea tronului lui Dumnezeu.” Și ingerul a pus vioara la piept și a tras odată cu arcușul peste coarde. Aceasta l-a umplut pe Francisc de o bucurie atât de mare, și sufletul său s'a umplut de atâta drăgălășenie, că nu și-a mai simțit trupul și toată mahnirea i-a pierit.

În cele din urmă douăzeci și patru de ore foarte des trebuia ca frații Angelo și Leon să-i cânte imnul soarelui și la strofa ultimă cânta și el.

Către seară a cântat cu o putere neobicinuită psalmul 142. Pe când a terminat, a sosit noaptea și totul s'a liniștit.

Cântând a intrat Sfântul în vecinicie.

În jurul căscioarei îi cântau însă păsărelele cu ciripitul lor duios un cântec de adio.

Despre misionarism.

(Cu informațiuni după mons. Herscher, arhiepiscop de Laodiceea.)

(Urmare și sfârșit.)

Misionarii înființează biserici, școli, biblioteci, seminarii, spitale, dispensarii, case pentru leproși, case de oaspeți, imprimerie, ateliere pentru tot ce e necesar misiunii, locuințe pentru surorile de caritate care conduc orfeline, leagăne, ateliere pentru fete și femeile sărace. Toate aceste opere ale misionarilor încep foarte modest, dar cu ajutorul lui Dumnezeu iau proporții mari.

Dar operele lor științifice și literare? Dar martiriul lor? Ei pleacă în misiuni, fără să se îngroziască la gândul torturilor, la gândul morții, ba chiar le așteaptă cu delicioasă, căci ei știu, că *sanguis marthyrum semen Christianorum*. Dacă ar fi numai tăierea capului, o lovitură de cuțit ori o asasinare prin înec?

Vă citez un supliciu îngrozitor de pe la jumătatea secolului trecut în Coreea, în răsăritul de nord al Asiei, la care au fost supuși misionarii și creștincioșii.

Martirul e pus să ingenuncheze. I se leagă brațele la spate (de jos până la coate). I se petrece un băț pe dedesubtul brațului drept și-l razimă pe brațul stâng. Acelaș lucru și pentru brațul celălalt. Călăul trage spre dânsul aceste două pârghii: brațele se îndoaie și ies din umeri. Apoi deslegând

membrele care atârână, le trage spre dânsul, apăsând cu piciorul peptul martirului până ce oasele intră iar în umeri. Apoi îi indoiaie picioarele, dislocând oasele.

Cu o frânghie, trasă pe trup ca un ferestrău, îi taie carnea până la os. Apoi îi grăbește moartea lovindu-l cu ciomegele și tăindu-i capul.

Misionarii își dau sufletul, mulțumind lui Dumnezeu, ei care sunt floarea cea mai fină a civilizației.

Pentru această operă a misionarilor, adevărați pionieri ai civilizației, nu se poate avea decât respect simpatie, recunoștință, admirație.

O. C.



Formalități pentru cununii.
Excelența Sa Episcopul a dat un ordin prin care se impune închierea actului de bună învoire înainte de cununie. Acest act trebuie să fie iscălit de miri, de părinții lor și de doi martori în fața preotului. Este un ordin de mare folos din toate punctele de vedere. Cei cari doresc a se căsători, să fină seama de acest ordin, al cărui nerespectare poate să împiedice cununia.

In Germania a căzut guvernul generalului Schleicher, urmașul lui în postul de cancelar al Reichului este Hitler, cel mai popular om al Germaniei, care împreună cu Papen a format noul guvern. Hitler este președintele partidului național-socialist și are ca program ri-

dicarea poporului german prin excluderea elementelor străine. Franța și celelalte state eșite învingătoare din războiul mondial sunt îngrijorate, căci programul lui Hitler între altele cuprinde și revizuirea tratatelor și ștergerea datoriilor de război.

In Franța a demisionat guvernul Boncour din motivul, că pentru echilibrarea bugetului al țării a voit să ridice unele impozite cu 5 la sută. Noul guvern e format de Dl. Daladier.

La noi se fac mari discuții în parlament pe tema delaturării Dlui Maniu dela guvern. Dr. Lupu și Junian au ținut mari discursuri în parlament, arătând, că delaturarea Dlui Maniu a fost anticonstituțională și provenită dela persoane, cari se ascund după perdele și din ascunzișul lor voiesc să stăpânească țara.

Nemulțumirile pretutindeni sunt mari. Funcționarii se agită pe chestia scaderii salariilor, dar mai ales pentru aceea, că au fost scutiți dela reducerea salariilor magistrației și ofițerii. S'a ajuns acolo, că un profesor cu 15 ani serviciu are un salariu mai mic, ca un sublocotenent. Președintele asociației funcționarilor, prof. Forju fiindcă a spus pe față părerea sa a fost deținut. însă la intervenția guvernului eliberat.

La Ploiești muncitorii dela Societatea Româno-Americană au făcut o demonstrație, care a luat proporțiile unei revoluții

adevărate. S'au făcut concentrații mari în aceea regiune, iar la București muncitorii dela atelierele Grivița ale C. F. R. a făcut grevă demonstrativă, formulând pretenții exagerate. In urma acestor demonstrații salariul lucrătorilor s'a ridicat cu 20%, ajungând un lucrător cu salariu fix dela acele ateliere la un salariu mult mai ridicat, ca unui preot și al multor categorii de funcționari.

In Maramures. Dumineca trecută Dl prefect Ilea a reușit să liniștească spiritele agitate din Jeud. Partidele, cari audus între ele o aprigă luptă, au primit propunerea Dlui prefect. Doar se vor sfârși odată dese vizite ale Jeudenilor în Sighet, Păcat, că în aceasta comună cu atâția intelectuali s'a putut agita atât de mult, pe o temă absolut administrativă, că oamenii lăsând lucrul lor, în șiruri lungi au inundat prefectura de județ cu jalbele lor.

Totul este în ferbere, în străinătate și în țară, în județ și în comune. O alegere de curator poate să producă mari tulburări. Și la baza acestor mișcări este totdeauna afurisita de politică. Noi tot zicem că-i rea lumea și nu vedem, că lumea suntem noi, că răul din noi izvorește. O, dacă am da preotului atâta ascultare ca politicianilor, dacă am arăta atâta interes față de biserică, cași față de primărie, — totul ar fi altcum.

Mismar.



„Dumineca femeilor.“

Unei mame. (Scrisoare.)

Draga mea,

Rândurile pe care mi le trimiți tremură de bucuria vesteii pe care mi-o dai cu atâta sfîciune: sub inima ta o scînteuță s'a aprins.

Dar bucuria ta sfîntă devine „părău de lacrimi,” spui tu, când te uiți la copiii altor mame din părțile acelea, li vezi cum stau grămadă pe uliți, scotocind oamenii cu priviri obraznice, fără nici-o cuviință în purtare, fără niai-un respect față de bătrâni, întimpinându-se și înghiontindu-se unii pe alții cu cuvinte urite, cu înjurături, cu gesturi necuviincioase. Și apoi cum fură, aruncând vina pe alții? Fug dela datorie! Nu le place să se roage lui Dumnezeu, să-și înalțe gândurile spre Dânsul. Nu se gândesc decât la lucruri josnice, unii din cei mai mărișori se dau la țigară, sunt lacomi în toate. . . Și mamele lor, spui tu, sunt ființe bune, cum se cade! Atâta te doare ce vezi la copiii altora, că atunci când te întorci

acasă îți pui capul între mâni și plângi. . .

Draga mea, cu multă durere trebuie să-ți spun, că și mamele își au partea lor de vină; nu s'au pregătit îndeajuns sau deloc pentru venirea pruncușorilor pe lume; multe din ele nici n'ar fi dorit să-i aibă; au voit chiar să le împiedice venirea, iar dacă au venit, s'au uitat la ei ca la o povoaară gata s'o lase din mână și să-și vadă numai de ele însăși; și foarte bucuroase dacă au putut să-i lase pe seama altora, să alerge după plăceri.

Numai mama care are teamă de Dumnezeu și nețărmită dragoste, numai aceea poate să crească fii demni.

Mama trebuie să se uite la copil cu respectul cu care-și plimbă ochii peste sfintele Altare, căci altar e ființa copilului ce adăpostește scînteia divină, sufletul. Dar când îl primește pe brațele ei botezat! Când Sfînta Treime și-a suflat peste el duhul curățitor și plin de har! Câtă grijă trebuie să aibă mama de acest trupușor de lut, cât trebuie să ajute in-

tențiunea divină, ca să supună spiritului huma (lutul)!

(Va urma.)

O. C.



Nr. 108—933. prot.

Cătră Ven. Cler din districtul Sighet.

Atragem atențiunea Ven. Cler din acest district asupra grațiosului ordin Nr. 5763—933. al Preav. Ordinariat, publicat în circularul Nr. X—932.

Maramurășenii am fost cei dintâi, cari am pus temelie rodnică acestei asociații — Agru, — care pare să fie singurul mijloc eficace de a ridica viața sufletească la nivelul cerut de împrejurările zilelor.

Nădăjduim, că rapoartele ce vor trebui înaintate cu ocazia apropiatelor sinoade de primăvară, vor da dovada, că însuflețirea noastră nu a scăzut.

Sighet, la 7 Febr. 1933.

Oficiul protopopesic

Calendar săptămânal.

12 — 18 Februarie 1933.

12. **Dumineca** Fiului rătăcit. Ap. I. Cor. 6, 12, Ev. Luca 15, II. P. Meletie † 381.
13. Luni P. Martintan
14. Marți P. Axentie † 470.
15. Mercuri Ap. Onisim † 95.
16. Joi M. Pamfi.
17. Vineri M. Teodor Tir.
18. Sâmbătă P. Leon Papa.

